

Θεωρία τῆς Χαλκίδος ἐκ τῆς Θαλάσσης.

γότητα· ἐπὶ δὲ τῶν αὐτοκρατόρων καὶ ὁ Πάυσανίας καὶ ὁ Δίων μᾶς βεβαιοῦσιν ὅτι κάκιστα εἶχεν.

Εἰς τὸν διαμελισμὸν τῆς ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας τὸν ὑπὸ τῶν Λατίνων ἢ Φράγκων, ἢ Εὐβοία ἐπεσεν εἰς τοὺς Βενετούς, οἵτινες βαρβαρικῶς ἐκάλεσαν αὐτὴν Νεγροπόντε, ἐκ τοῦ Ἑγριπος (διεφθαρμένου ἀπὸ τὸ Εὐριπος) καὶ τοῦ Πόντε (γέφυρα) κατὰ διαφθορὰν σχηματίσαντες τὴν λέξιν. Ἀπὸ τοὺς Βενετούς ἐπῆραν τὴν νῆσον οἱ Τούρκοι τὸ 1470, κυριεύσαντες τὴν πρωτεύουσαν Χαλκίδα, καὶ σφάζαντες ὅλους τοὺς κατοίκους. Τὸ 1688 ὁ Βενετὸς Δουξ καὶ ὁ στρατηγὸς Μοροσίνης ἀπέκλεισαν αὐτὴν, ἀλλὰ μετὰ φοινικὴν πολιορκίαν ἠναγκάσθησαν νὰ μετεμβῶσιν ἄπρακτοι εἰς τὰ πλοία, μεγάλως ζημιωθέντες.

Η ΚΑΣΤΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΙΤΝΗΣ.

ΕΝ ἀπὸ τὰ πλέον περιβόητα εἰς τὸν κόσμον δένδρα εἶναι ἡ μεγάλη Καστανία τῆς Αἴτνης, ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων καλουμένη ἢ Καστανία τῶν ἑκατὸν ἵππων, διὰ τὸ ἀκόλουθον συμβεβηκὸς, τὸ ὁποῖον κατὰ παράδοσιν διηγοῦνται μεταξύ των. Ἰωάννα, ἡ τῆς Ἀραγωνίας βασίλισσα, ταξειδεύουσα ἐκ τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν Νεάπολιν, ἀπέβη εἰς τὴν Σικελίαν μὲ σκοπὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Ὄρος Αἴτνην· ἀνεμοζάλης δ' ἐπελθούσης, αὐτὴ καὶ οἱ ἑκατὸν ὄπαδοί τῆς ἐφιπποὶ ἐσκεπάσθησαν ἐντὸς εἰς τὸν παμμεγέθη κορμὸν τοῦ περιωνύμου τούτου δένδρου. Φαίνεται δὲ ὅτι σύγκειται ἀπὸ πέντε μεγάλα καὶ δύο μικρότερα δένδρα· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ οἱ φλοιαὶ καὶ οἱ κλάδοι εὐρίσκονται ὅλοι ἕξωθεν, συμπεραίνεται ὅτι ἔνα μόνον κορμὸν συνίστων καταρχὰς ταῦτα πάντα. Ὁ μεγαλύτερος κορμὸς ἔχει τριάκοντα ὀκτώ ποτεριόεσιαν. καὶ οἱ πέντε ὀκτὼ ὀλίγον ὑπεράνω τῆς

γῆς ἔχουσι περιφέρειαν ἑκατὸν ἐξήκοντα τριῶν ποδῶν· φέρει δ' ἀκόμη ἄφθονα φύλλα, καὶ πολὺν μικρὸν καρπὸν, μολονότι τοῦ κορμοῦ ἢ καρδία εἶναι κατεφθαρμένη, καὶ δρόμος δημόσιος περναῖ διὰ μέσου αὐτῆς, ἀρκετὰ εὐρύχωρος ὥστε δύο ἄμαξαι νὰ ἐλαύνωνται κατὰ μέτωπον. Εἰς τὴν μέσην καιλότητα ὑπάρχει καλὴ βῆ, κατασκευασθεῖσα πρὸς χρῆσιν τῶν συναγόντων καὶ διατηρούντων τὰ κάστανα. Ἡ ἡλικία τοῦ δένδρου ἀναμφιβόλως εἶναι χιλιετηρίδων τινῶν.

ΤΑ ΜΕΤΑΝΟΗΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

ΥΠΟ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΜΙΟΥ.

Εἰς ἓν ἐκ τῶν τελευταίων φύλλων τῆς Ἐφημερίδος ἡ Ἀθηνᾶ ἀνέγνωμεν περιγραφὴν τῆς οἰκτρᾶς καταστάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις φυλακῶν, αἱ ὁποῖαι, καθ' ὅσον βλέπομεν, δὲν διαφέρουσι πολὺ ἀπὸ τὰς ἄλλων ἐπικρατειῶν. Ἐντεῦθεν ὠρμήθημεν νὰ περιγράψωμεν συνοπτικῶς τὰ ὑπὸ τῶν Ἀγγλαμερικανῶν πρότινων χρόνων ἐπινοηθέντα Σωφρονιστήρια, ἢ, ἕς ὑπ' αὐτῶν καλοῦνται, Μετανοητήρια, διὰ τὴν ἠθικὴν δηλονότι τῶν φυλακωμένων ἀναμόρφωσιν· ἀλλ' ἴσως δὲν ἤθελεν εἰσδαὶ παράκαιρον νὰ ἐκθέσωμεν πρότερον ἐν συντομίᾳ τὴν κατάστασιν τῶν φυλακῶν, ὁποῖα εἶναι εἰσέτι εἰς τὰς πλειοτέρας ἐπικρατίας τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης.

Οἱ κατάδικοι, ὡς εἶναι γνωστὸν, συγκλείονται εἰς τὴν φυλακὴν χωρὶς διάκρισιν ἡλικίας, ἢ βαθμοῦ ἐγκλήματος. Οἱ γέροντες συναυλίζονται μὲ τοὺς νέους, καὶ οἱ πρωτόπειροι εἰς τὴν κακίαν μὲ τοὺς ἐμπειροτέρους κακούργους, διὰ νὰ διδασθῶσιν, ὡς φαίνεται, τολμηρότερα μαθήματα· οἱ φαυλόβιοι ἐκεῖ συναμνύουν πρὸς ἀλλήλους κατὰ τῆς κοινωνικῆς εὐταξίας, ὥστε, ἀντὶ νὰ διορθῶσιν τὸν χαρακτῆρα τῶν φυλακιζομένων αἱ